

רכבת

המוות

לא בלמה!

השבוע חזר ארצה הדוח שפיענח את רישומי הקופסה השחורה של רכבת-המוות - הרכבת שגרמה למותם של 19 תלמידים ושלושה מבוגרים בצומת הבונים, ביוני 1985. פיענוח הקופסה השחורה לא היה אפשרי בישראל, ועל כן נשלחה הקופסה לבדיקה בגרמניה. אל החברה שייצרה אותה, בדיקה זו העלתה דבר מדהים, שאיש לא ידע עליו קודם. הוא העלה כי הרכבת לא בלמה כלל! היא לא בלמה אף מטר אחד לפני הצומת. כאשר קרה המיקרה הטראגי, האשימו הכל את נהגת האוטובוס, רות דוידוב, שנהרגה גם היא באסון. לאט-לאט

נהגת דוידוב
כולם האשימו אותה!

החלו בודקים גם את התנהגות נהג הרכבת, וסוף-סוף הגיעו גם לבדיקת הקופסה השחורה. התוצאות, שהגיעו זה עתה לידיה של מישטרת-ישראל, טרם נמסרו לוועדה החוקרת את התאונה הקטלנית. המישטרה תעביר מימצאים אלה לפרקליטות כדי לברר אם יש לפתוח גם בחקירה פלילית נגד האחראים ברכבת ולהעמידם לדין.

בערב שאחרי התאונה הופיע על המירקע מנכ"ל הרכבת, צבי צפרירי. הוא האשים אז את כל העולם באסון, את כולם חוץ מאשר את רכבת-ישראל. כעת הוא יאלץ לתת גירסה חדשה.

הלוויית הקרבנות
מה יגיד צבי צפרירי?

יערי על כולם

(המשך מעמוד 9)

אמרת לי שיש לך תאומים בתל-אביב, אצל הורייך. לא אמרת לי? אני משור געת? הפסקתי להיות המשוגעת שלך! אין לה טיפת רגש! קור-הרוח הזה! ישנתי איתך באותה המיטה, לפחות תרעדי כשאת משקרת שקרים כאלה! את נתת לי כדורים בלי רצפט. הידריות שלנו התחילה מזה. היא רוקחת, וכי לה לעזור לי טכנית. היא היתה מביאה לי בצהריים אנטיביוטיקה הביתה, בלי רצפט. בשביל הילדים. אהור אמר לי שהיא שקרנית פאתולוגית! אחרי ש- היא גנבה והתמוטטה, היא חטטה אותי. שילמתי את כל הוויסקי והקוניאק והי מיסערות. שילמתי הכל.

היא אמרה שהיא יודעת לזייף! היא גם זייפה תעודת-רוקח מאיטליה. היא לא רוקחת בכלל. אבל העסיקו אותה כרוקחת. הייתי מוכרחה לתת לה כסף, אתה לא מביין?

אני, את הכסף מאבא שלי הייתי צריכה להסתיר מכולם. להסתיר מאי הוד, מאחותי. מהבנק להסתיר. השותף היחיד שלי היתה אביבה גרנות. אתה צריך בן-אדם אחד! היא ידעה שקיבלתי כסף מאבא שלי.

היא הסריטה אותי בסרטי-וידיאו. עשיתי אצלה חיפוש בבית, היה לי מפתח. חיפשתי את הסרט. אמרתי לה: "ווי, תחזירי לי את הסרט!" והיא אמרה ששרפה אותו. אמרתי לה: "בפעם הבאה שוב תבואי ותבקשי עוד עשר? מה עשר? עשרת אלפים רולר?"

על עצמה:

"אני מאמינה

באנשים!"

(מפעם לפעם מדרת חווה גם על עצמה):

אני חיה 39 שנה ומאמינה באנשים, ולא נכוויתי אף פעם! עד עכשיו.

מישל, כשהייתי אצלך ביום השלישי, הייתי על חמישה אסיוולים. התנהגתי כמו רובוט, שחקן על הבמה, שאביבה שלחה אותי. אתה אומר שנראיתי זוהרת? כדורים עושים טוב! אחר-כך חזרתי אל אביבה והיא שאלה אותי מה אמרתי. היא נתנה לי סטירה ואמרה לי: "תזכרי מה שאלו אותך!"

הרופא אמר לי שאני על סף התמכרות לכל הכדורים שאביבה גרנות נתנה לי. אסיוול אחד בבוקר ואחד בלילה. המשברים שיש לי, ויש לי משברים נוראים בימים האחרונים, אני לא שולטת. אני כמו נרקומן שעומד להיגמל, חסר לי הכדורים.

אני לא משחקת חולת-נפש! שלוש פעמים כרכתי בדם קר את הרצועות של הארנק סביב צווארי, ורחפתי את עצמי!

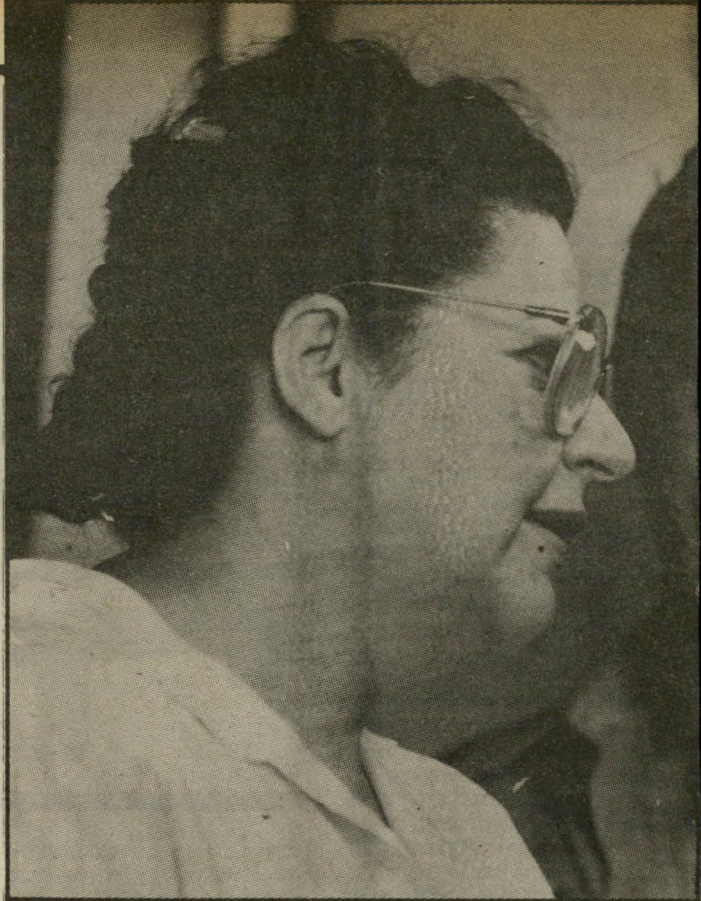
(על הכסף של מלבסקי): בשביל מה הייתי צריכה כסף? אין לי פירות ולא ילומים, ואת הכסף בשביל המכור. נית אמא שלי היתה נותנת לי!

אלוהים עשה לי מיבחן! יכולתי להתחבר עם אנשים אחרים, ויכולתי להתחבר איתה (עם אביבה גרנות). היא שחבה אותי.

אני מודה ומתוודה שתמיד היתה לה השפעה חזקה עליי, ועשיתי מה שהיא אמרה. פשוט הרחקתי את כל הסיפור. היא אמרה לי עשרים פעם: "העצמי את העיניים, תשתי קוניאק, תקחי פיסון, ותגירי לא עשיתי!..."

כתבתי לאחותי בתוך ספר מיכת' בים. שאני חפה מפשעי!

אם זה מה שקרה לי, אני אפס! אדם בלי עמוד-שדרה, חלש. אביבה אמרה לי שאהוד מטובב לי את המוח, שהוא כוגר. בי היא סובכה לי את הראש, היא אמרה לי: "את לא צריכה את אהוד, תבואי לגור איתנו, אתי ועם אלי, יחד עם הילדים."

אביבה גרנות: שיער אסוף ושיער מכווז

הדין שלי. אמרה בשיחה אחרת, רי ביקשה ממנו שיסתיר מסניגוריה את העובדה כי גילתה לו פרטים מסויימים, אף כי עורכיידינה יעצו לה לשתוק. כעת, כאשר כבר ברור לה כי מישל אומנם שיחק בה כחתול בעכבר, הוציא ממנה את כל המידע והסגיר אותה בידי התביעה, העבירה חווה את תלונה

בעלה, אהוד. אבל כאשר הכירה את אביבה, הפכה תלויה בה באופן חולני, כפי שמשחק מסרט העימות בין השניים. בשלב המעצר הראשוני היתה חווה תלויה מאוד בשוטרת מלי שחורי, שגוננה עליה מפני הצלמים והעיתונאים בבית-המישפט, והרגיעה אותה בעת השיחורים והעימות. כאשר

חיוך מוזר אינו מש מבניה וציפורניה כסוסות עד השורש

חווה בכתה, הסתירה את פניה בחיקה של מלי. השיחות הארוכות עם פקד חרד הולידו בה תלות חרשה ומוזרה. יתכן שאתה משחק בי כחתול בעכבר. אמרה באחת השיחות, ולמרות ידיעה זו המשיכה לתת בו אמון, וכמעט להתי רפק עליו. "אני לא מבינה מדוע אני סומכת עליך יותר מאשר על עורכיי את הדודה שלי?"

לסניגוריה. בעת המישפט היא מביטה בעיניים גדולות ומעריצות בערנה קפלן ובדרור מקרין, היושבים לצידה. הם תיקוהת האחרונה. ימעל מיטתה בכלא נווה-הירצה תלתה חווה יערי תמונה של מלה מי לבסקי. כשאמרו לה האסירות שרצחה אותה, התפרצה: "איך יכולתי לרצוח את הדודה שלי?"